

TEMPLARJI

Vitezi templjarji so bili med najzgodnejšimi in najslavnejšimi evropskimi vojaškimi krščanskimi cerkvenimi redi. Njihovo poslanstvo, vsaj navzven, je bilo braniti in širiti krščansko vero. Red templjarjev so ustanovili leta 1118, približno dve leti po tem, ko so križarske vojske osvojile Jeruzalem in ubile muslimanske prebivalce. Francoski vitez, Hugues de Payens, in osem njegovih spremljevalcev so mestnemu krščanskemu kralju Baldvinu II ponudili, da mu bodo služili. Prisegli so, da bodo mesto branili pred vsemi sovražniki. Kralj jim je za njihove prostore namenil osvojeno mošejo Al Aqsa na Tempeljskem hribu, kje je kralj Salomon postavil Prvi jeruzalemski tempelj. Zato so se vitezi poimenovali Pauperes commilitones Christi Templique Solomonici, kar v latinščini pomeni "Red siromašnih vitezov Kristusa in Salomonovega templja. Sčasoma so naziv skrajšali v red templja oziroma templjarji.

Naslednji dve stoletji so se templjarji razvili v eno najvplivnejših organizacij srednjega veka. Njihovi vojščaki, ki so prek oklepa nosili značilno belo pregrinjalo z rdečim križem, so veljali za izjemne bojavnike, disciplinirane in odporne. Vitezi reda so prisegli brezpogojno pokorščino svojim vodjem. V boj so se podali srdito. Po njihovem pravilu bi vojaku, obtoženemu strahopetništva, odvzeli značilno belo ogrinjalo s križem in za kazen bi moral vse leto jesti na tleh kot pes. (Red prav tako ni imel navade, da bi plačal odkupnino za svoje člane, ujete med spopadi.) Po navedbah Katoliške enciklopedije iz leta 1911 je okrog 20 000 templjarjev dalo življenja v bojih z muslimani v času obstoja reda. Sčasoma so templjarji postali tudi politično in gospodarsko močni. Vrsta papežev je templjarje nagradila z oprostivjo plačila vseh davkov, celo tradicionalnega prispevka za Cerkev. Redu so se pridružili civilni člani po vsej Evropi. S čedalje večjim bogastvom so kupovali zemljo in ustvarjali denarne imperije, ki so bili nekakšen prvi evropski bančni sistem. Prevezli so celo del nadzora nad Jeruzalemom.

Ko so muslimani ponovno in za vedno prevzeli oblast nad Jeruzalemom okrog leta 1200, je bogastvo templjarjev začelo usihati. Ker jim ni uspelo obdržati Svete dežele in zaradi številnih govoric o njihovih skrivnih obredih je bil njihov nekoč brezmadežen ugled zamajan. Na začetku 14. stoletja se je francoski kralj Filip IV. odločil uničiti red. Tako odločitev je

sprejel predvsem zato, da bi se izognil plačilu dolga redu, od katerega si je dolga leta bogato izposojal. Filip je prepričal papeža Klementa V., Francoza, ki ga Katoliška enciklopedija opisuje kot "šibkega značaja, ki ga je lahko pretentati", da je sodil templjarjem na podlagi lažnih obsodb krivoverstva in bogokletstva, med drugim tudi pljuvanja na razpelo. Leta 1307 je francoski kralj dal aretirati vse člane reda v državi na isti dan. Številne so mučili in usmrtili. Klement je templjarje uradno razpustil leta 1312. Naslednje leto je zadnji vodja templjarjev James de Molay dramatično preklical svoje priznanje, tik preden so ga nameravali obesiti pred pariškim Notre Damom. Filip je nato ukazal, naj ga prepeljejo na Isle de la Cite, kjer so ga zažgali na grmadi. Kljub temu je zapuščina templjarjev preživela.